

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שני אורסאהן
מליובאוויטש

א י י ר

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מה"מ

אייר

ודם (אף שגם רפואת רופא בו"ד באה מהקב"ה, שנתן „רשות (וכח) לרופא לרפאות“):

רפואת בשר ודם מועלת (בדרך כלל) רק „מכאן ולהבא“ [כמבואר בגמ' החילוק בין התרת נדרים ע"י חכם ש- „עוקר את הנדר מעיקרו“, ורפואת מום ע"י רופא ש„אינו מרפא אלא מכאן ול- הבא“], משא"כ רפואת הקב"ה (כיון שאו- פנה הוא „לא אשים עליך (מלכתחילה)“ עוקרת את החולי כאילו לא הי' מעולם.

יתירה מזו: בצפע"נ¹ מבואר שגם ב- רפואת בשר ודם „יש ב' מיני רפואות א' מכאן ולהבא . . . וא' למפרע“. אבל מ"מ יש חידוש ברפואת הקב"ה גם לגבי ה- רפואה שהיא „למפרע“ — כי זה שיכולה להיות רפואה (ע"י בו"ד) באופן שפועלת „למפרע“. ה"ז רק משום „שהרפואה היא רק לברר"י, כלומר, שע"י הרפואה נת- ברר שלא הי' מום מלכתחילה, אבל אם

א. איתא בספרימי ש„אייר“ הוא ר"ת — „אניי ה' רופאך“, דהיינו שחודש זה מסוגל לענין הרפואה.

והנה בענין הרפואה גופא יש כמה אופנים, וכאן מודגש שהרפואה ד„אייר“ שייכת ל„אניי ה' רופאך“, רפואת הקב"ה דייקא, שהחידוש ברפואה זו מפורש ב- כתובי' — „כל המחלה גו' לא אשים עליך כי אניי ה' רופאך“, היינו שהקב"ה מונע שהחולי יבוא על האדם מלכתחילה [ע"ד דברי הרמב"ם שאם האדם זהיר כדבעי במאכלו וכו' ע"פ ההנהגות ה- מבוארות בהל' דעות שלו „אניי ערב לו שאינו בא לידי חולי כל ימיו“].

ויש להוסיף, שהחידוש ברפואת הקב"ה הוא לא רק בזה שהיא מונעת את בוא החולי, אלא שגם כאשר הנהגת ה- אדם גרמה שבא עליו חולי, הנה כאשר רפואתו באה מ„אניי ה' רופאך“, הרי הוא באופן אחר לגמרי מרפואת רופא בשר

(6) ברכות ס, סע"א. ב"ק פה, א. שו"ע יו"ד ר"ס שלו. וראה ט"ז שם.

(7) ראה לקמן בפנים מהצפע"נ.

(8) כתובות עד, ב.

(9) ראה רש"י בשלח שם בפ"י הראשון (מ- מדרשו) „ואם אשים הרי הוא כלא הושמה כי אניי ה' רופאך“. ובחז"א ג מהרש"א (סנהדרין שם) דהיינו מפני שברפואת הקב"ה לא נשאר שום רושם מהמכה. וראה זח"ג (בהשמטות) דש, סע"ב. אוה"ת לני"ך ע' שס. לקו"ש חט"ו ע' 516-6.

(10) על הרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב בסופה (ועד"ז בהל' אישות פ"ז ה"ט. ועוד) — ומציין לתוס' בכורות לח, ב. ע"ש.

(11) ל' הצפע"נ הל' אישות שם. וראה תוס' בכורות שם.

(1) ראה ח"י חת"ס לשבת קמו, ב. שער יששכר (להרה"צ כו' ממונקאטש) מאמר אייר ס"ג (בשם סה"ק).

ואף ש„אייר“ הוא בבי' יוד"ין דוקא (שו"ע אה"ע סקכ"ז סכ"ג. רמ"א שם ס"ו ובנ"ב) — י"ל כי הכברה נשמעת רק יו"ד אחת. וראה שער יששכר שם ע"ד הקבלה. שיחת ש"פ קדושים תשד"מ. ואכ"מ.

(2) בשלח טו, כו.

(3) ראה חת"ס שם (ומפרש עפ"ז דברי הגמ' שם „כולהו שקייני (משקיני לרפואה. רש"י) מדיבחה (פסח) ועד עצרתא מעלו). בני יששכר מאמרי חדש אייר מאמר א. שער יששכר שם. ועוד.

(4) רש"י שם (לפי פשוטו). וראה ברכות ה, א. סנהדרין קא, א: אם תשמע לא אשים.

(5) הל' דעות פ"ד ה"כ.

חודש אייר – החודש השני וכו') – ולא קבעה התורה שם לכל חודש וחודש¹¹.

וי"ל אחד הטעמים, כי בזה נרמז, ש-מלבד התוכן המיוחד שיש לכל חודש וחודש בפ"ע (כמבואר בכמה ספרים¹²) – הרי י"ב חדשי השנה הם (גם) מציאות והמשך אחד. ולכן נקראים החדשים ע"פ המספר הסדורי, המדגיש שכל החדשים מהווים המשך אחד (ובפשטות – כשאומרים „שני” ה"ז מדגיש שבא בהמשך לה-ראשון, וכו').

ומזה מובן, שענינו של כל חודש וחודש הוא (גם) הכנה והקדמה לענינו של החודש הבא אחריו (ובהמשך אליו).

[ויש לומר, שזהו הטעם (הפנימי) ששבת מברכים החודש היא תמיד – גם כשר"ח חל בשבת – (השבת האחרונה) בחודש שלפניו – להורות, שה„ברכה” ונתינת כח על עבודת החודש הבא, באה מהחודש שקדמו].

ועפ"ז יש לומר בעניננו – חודש אייר, שהוא החודש השני הבא בהמשך לחודש הראשון חודש ניסן (ומתברך ממנו) – שזה שהרפואה דחודש אייר היא באופן ד„אני ה' רופאך”, רפואת

הי' לו מום, שוב אא"פ לכו"ד לעקור את המום „למפרע”¹³: משא"כ רפואת הקב"ה באופן ד„אני ה' רופאך” – כיון שאופנה הוא „לא אשים עליך”, הרי גם כשכבר בא על האדם חולי, הרפואה עוקרת אותו כאילו לא הושם על האדם מלכת-חילה¹⁴.

וכיון ש„אייר” ר"ת „אני ה' רופאך”, הרי מובן, שסגולת חודש זה בענין ה-רפואה היא באופן של „אני ה' רופאך”, העוקרת כל ענין החולי מעיקרו.

ב. ויובן זה בהקדם הטעם שבחמשה חומשי תורה נקראים החדשים במספרם הסדורי (חודש ניסן – החודש הראשון,

12) וראה צפע"נ שם (בשם התוס'), דאף בדבר שנעקר מעיקרו אך לא נעקר מחמת פתח רק מחמת דין או מיקרי שהי' עליו הדבר”.

ולהעיר, שמהמשך לשוננו בהל' תשובה שם משמע לכאורה, שגם הרפואה הפועלת „למפרע” (שבתוס' בכורות) אינה כמו „חכם עוקר”, אלא רק כמו „רפואה קודם המכה וחיילין ובטליון (מיד) כמו הך דנדרים דף ע"ה. ע"ש.

וי"ל, דכיון שהבירור „למפרע” שאינו מום בא רק ע"י פעולת הרפואה (של עתה), אא"פ לומר שזהו כאילו לא הי' בו מעולם (משא"כ רפואת הקב"ה שעוקרת המכה באופן שלא נשאר רושם כלל, כבהערה הבאה). ואכ"מ.

13) להעיר ממחז"ל (ראה מגילה יג, ב. מדרש לקח טוב שמות ג, א) שהקב"ה מקדים רפואה למכה. אבל ראה צפע"נ הל' תשובה שם, שרפואה קודם המכה אינה עוקרת המכה מעיקרה אלא „חיילין ובטליון” (כנ"ל הערה הקודמת), ועדיין „מקצת שמו עליו” [ל' רש"י יומא (פו), סע"א ד"ה וכתב ארפא. הובא בצפע"נ הל' אישות שם] לענין תשובה מיראה – והרי תשובה מיראה היא ע"ד „רפואה קודם המכה” (צפע"נ הל' תשובה שם): משא"כ הרפואה מצד הענין ד„לא אשים עליך” י"ל שעוקרת את החולי מעיקרו (כבפנים) באופן שלא נשאר שום רושם כלל וכאילו לא הי' בו מעולם (ראה לעיל הערה 9 ממהרש"א).

14) וביותר צריך ביאור עפמשנ"ת במק"א בפ"י מחז"ל (ירושלמי ר"ה פ"א ה"ב. ב"ר פמ"ח, ט) „שמות חדשים עלו בידם מבבל” – שרק עלו עמהם מבבל (ולא שנחתדשו שם), היינו שהשמות היו גם קודם לכן, אלא שלא התחילו להשתמש בהם עד שעלו מבבל (וראה לקו"ש חכ"ג ע' 214 ואילך) – ומ"מ שמות אלו לא נזכרו בחומש.

15) ראה טאוי"ח סו"ס תיו (הובא גם בט"ז או"ח שם), שיי"ב ר"ח הם כנגד י"ב שבטים (ראה גם מגלה עמוקות עה"ת ר"פ שמות (ועוד). סי' יעב"ץ במקומו. תו"א שמות מט, ד. ועוד). – וידוע שיי"ב חדשים הם כנגד י"ב צירופי שם הוי' (פרדס שיי"ג פ"ג. משנת חסידים סדר מועד מס' ניסן ואילך (בכוונת כל חודש). ועוד).

מר, שעיקר הענין ד"אני ה' רופאך" של חודש אייר הוא בקשר לרפואת הנפש, ומזה מסתעף ומשתלשל אח"כ שהוא סגולה גם לרפואת הגוף.

[ובפרט ע"פ הידוע²³ שהתורה מדברת בעליונים ומרמזת בתחתונים, היינו ש- עניני התורה מדברים לכל לראש, ב- עליונים" (כפי שהם מתפרשים בתוכנם הרוחני), ופירושם הפשוט (כפי שדברי תורה מתפרשים, "בתחתונים", בעולם הזה הגשמי) הוא רק ה"רמז" שבתורה. וכמו"כ בעניננו, שכשהתורה מדברת ע"ד ענין ה- "רפואה" - כוונתה לכל לראש לרפואה בתוכנה הרוחני ("בעליונים").]

ובזה מובן הקשר דענין הרפואה ל- חודש אייר - ע"פ המבואר במדרש שמואל²⁴ אחד מהטעמים שאומרים פרקי אבות בין פסח לעצרת, כי "מכאן מתחיל הזמן להתחמם ומתעוררים התאוות ה- גופניות ויצר הרע מתחיל להשתרר ול- התגבר, ומסכתא זו (אבות) מלאה תוכ- חות ומעוררת האדם לרדוף אחר כל מדה טובה ומגברת יצר הטוב על יצר הרע", ונמצא שמחודש אייר מתחיל עיקר הנחיצות ברפואת הנפש²⁵ (כיון ש- אז יש התגברות היצר הרע כו').

הקב"ה דוקא, הוא מפני שבא לאחרי וב- המשך לחודש ניסן:

ענינו של חודש ניסן הוא - חודש הגאולה¹⁶, והכוונה בזה - גאולה נסית, שלמעלה מן הטבע. וכמו גאולת מצרים בפשטות, שבאה על ידי נסים ונפלאות שלמעלה מן הטבע לגמרי (דלא כגאולת פורים שבחודש אדר, שהיתה ע"י נס מלוכש בטבע). וכמרומו גם בשם "ניסן" - מלשון "נס"י, ובוה גופא - שתי נונין, המורה על "נסי נסים"¹⁸. והיינו מפני שגאולת מצרים באה ע"י ש"נגלה¹⁹ עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה (ב- כבודו ובעצמו²⁰) וגאלם", ולכן באה ה- גאולה בלי התלבשות כלל בדרכי הטבע.

וזהו ההמשך בין שני החדשים דניסן ואייר - דחודש ניסן, חודש הראשון, נותן כח בחודש אייר שלאח"ז, שהוא מסוגל לענין הרפואה (כנ"ל), שתבא ה- רפואה באופן של "אני ה' רופאך"²¹, רפואת הקב"ה בכבודו ובעצמו, שהיא רפואה שלמעלה מן הטבע, העוקרת את החולי כאילו לא הי' בו מעולם.

ג. והנה ידוע, שכשם שיש חולי ו- רפואת הגוף, כך יש חולי ורפואת הנפש, וכמבואר בארוכה בשמונה פרקים לה- רמב"ם²² (בשם קדמונים). ועפ"ז יש לו-

23) עשרה מאמרות מאמר חקו"ד ח"ג פכ"ב.

וראה בארוכה של"ה (יג, ב ואילך. קסא, סע"א ואילך). נתי' בלקו"ש חכ"ג ס"ע 37 ואילך (וש"נ). וראה גם לקו"ש חלק ל' ע' 17 ואילך. ועוד.

24) על מסי' אבות בהקדמה (ד"ה אמר המחבר).
25) ומתאים עם הידוע, שענינה של ספה"ע (ש"עיקר ספה"ע הוא כל חדש אייר" - אוה"ת בהעלותך ע' שסז. ועוד) הוא - בירור המדות (דנפש הבהמית).

ולהעיר גם ממשנת במק"א (לקו"ש ח"ח ע' 118 ואילך) שפסח שני ענינו תשובה (וראה שם ע' 122 השייכות לחודש אייר בכלל) - והרי תשובה ענינה רפואה (יומא פו, סע"א. ועוד).

16) שמו"ר פט"ו, יא.

17) ראה מדרש לקח טוב בא (יב, ב) "ניסן שבו נעשים נסים לישראל".

18) עיין ברכות נו, רע"א וברש"י שם (וכ"ה גם לפי' המהרש"א בחדא"ג שם, שהרי ניסן הוא לשון נס, כנ"ל).

19) נוסח ההגדה פיסקא מצה זו.

20) נוסח ההגדה פיסקא ויוציאנו.

21) ראה גם של"ה מסי' פסחים (קסב, ב במצה שמורה), שמקשר "אני הוא ולא אחר" (דיצ"מ) עם "אני ה' רופאך".

22) פ"ג ואילך. וראה גם הל' דעות פ"ב. ועוד.

עצמו מכל ענינים בלתי רצויים, באופן שיגיע למצב של „בני חורין“, כלומר, לא רק שבכחו לשלוט על יצרו (ולא להיפך ח"ו), אלא עוד זאת, שאין צריך למלחמה כלל, כי הוא „בן חורין“, במצב של חירות מן היצר הרע.

וגאולה רוחנית זו של חודש ניסן באה לידי ביטוי בכך, שהוא החודש היחידי של כל חדשי השנה שאין אומרין בו תחנון כל ימי החודש²⁹. וכמשנת כמה פעמים, שאא"פ לומר שבימים שאין אומרים תחנון (ואין האדם מבקש מחילה על חטאיו) נגרע מהנפעל על ידי אמירת תחנון (דהיינו מחילת וסליחת עונות) — דא"כ: דוקא משום שנמצאים ביום סגור לה שאין אומרים בו תחנון, נשאר האדם עם חטאיו ללא מחילה וסליחה! אלא ודאי, שבימים שאין אומרים תחנון, נפעלת סליחת העונות מצד סגולת היום עצמו (מבלי שיצטרך האדם לבקש על זה³⁰). וזהו שאין אומרים תחנון במשך כל חודש ניסן, כי כיון שהוא „חודש הגאולה“, שבו הקב"ה גואל את כאו"א מישראל ומגביהו למעלה מכל ענינים בלתי רצויים עד שהוא במצב של „בן חורין“ — אין צורך באמירת תחנון.

נמצא, שבחודש ניסן אין זקוקים ל- ענין ה„רפואה“ (רפואת חולי הנפש)³¹,

וע"פ משנת"ל בענין רפואת אייר — (א) שהיא באה באופן ז„אני ה' רופאך“, ואשר (ב) הכח על זה הוא מחודש ניסן (חודש הראשון) — צריך לומר, שעד"ז הוא גם בנוגע לרפואת הנפש שבחודש אייר, שיש בה שני פרטים אלה, דהיינו: (א) בחודש אייר יש נתינת כח למעלה שרפואת הנפש תבא להאדם באופן של „אני ה' רופאך“²⁶, למעלה מן הטבע, (ב) הכח לרפואה זו בא מחודש ניסן שלפניו.

ד. ויובן זה בהקדם ביאור החילוק בין חודש ניסן וחודש אייר בעבודת ה- אדם:

כשם שחודש ניסן הוא „חודש ה- גאולה“ בגשמיות, כן הוא זמן גאולתם של ישראל ברוחניות. וכידוע שגאולת מצרים, מלבד היותה גאולה גשמית — שבני נגאלו מארץ מצרים בגשמיות, היתה גם גאולה רוחנית, שבני"ה היותם עבדי פרעה נשקעו בטומאת מצרים, עד למ"ט שערי טומאה³², ועל ידי שהקב"ה בכבודו ובעצמו „נגלה עליהם . . . וגאלם“, נגאלו מטומאת מצרים.

וגאולה רוחנית זו היתה באופן של „נסי נסים“, למעלה מן הטבע, ושלא ב- סדר והדרגה כלל — שהקב"ה הגבי" את ישראל למעלה מטומאת מצרים לגמרי.

וכן הוא בכל שנה ושנה בכוא חודש ניסן — שחייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים²⁸, שבחודש זה ניתן הכח לכאו"א מישראל לגאול את

(29) מס' סופרים פכ"א, ג. שו"ע או"ח סתכ"ט ס"ב. שו"ע אדה"ז שם ס"ח. וראה טור שם ובב"י וב"ח שם.

(30) ומזה מובן ג"כ, שהמחילה והסליחה אינה מוגבלת לפי אופן בקשת האדם, אלא למעלה מ- מדידה והגבלה, מצד „רחמיך“ של הקב"ה.

(31) וצע"ק מהא שמצה היא „מיכלא דאסווחא“ (זח"ב קפג, ב). אבל ראה ס' השיחות תש"ב ע' 94 (הועתק בהיום יום ט"ו ניסן). הגש"פ עם לקוטי טעמים ומנהגים ע' לד) — שענינה, הרפואה הבאה ע"י האמונה, היינו שמלכתחילה אינו בא לידי חולי. ואכ"מ.

(26) ולהעיר מהמבואר בהמשך חייב אדם לברך תרלי"ח פכ"ה, של"ג בעומר (שבחודש אייר) שייך לענין „מחצתי ואני ארפא“.

(27) ז"ח ר"פ יתרו. ועוד. וראה לעיל ע' 50 ובהנסמן שם.

(28) משנה פסחים קטז, ב. רמב"ם הל' חמץ ומצה פ"ז ה"ו.

וזהו ה"ברכה" שמתברך חודש אייר מחודש ניסן שלפניו — שברכה כדבעי יש בה שני הענינים: (א) תוכן הברכה הוא בהתאם לכחו של המברך, (ב) ול-אייר, הרי היא מדודה לפי צרכי מקבל הברכה (דאל"כ יכולה להיות השפעת טוב שאין יכולין לקבל). וכן בענינו, שברכת חודש ניסן היא שיהי' "אני ה' רופאך", שבזה ישנם שני הקצוות: מחד גיסא הרי זו ברכה בענין של רפואה, שזה גופא מדגיש שנמצאים במצב ש-זקוקים לרפואה; אבל לאייר, אופן ה-רפואה הוא בהתאם לענינו של חודש ניסן — "גאולה" באופן נסי, למעלה מטבע העולם — רפואה של הקב"ה העוקרת את החולי מכל וכל, כאילו לא היתה מעולם מלכתחילה (כנ"ל סעיף א).

ובפשטות — שזוהי נתינת כח, שגם בחודש אייר יוכל האדם להגבי' את עצמו למעלה מכל עניניו המבלבלים בו, עד שיהי' במצב של חירות רוחנית.

(משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח אייר, תשמ"ז)

לקו"ש ה"ב

שהרי נמצאים במצב של "בן חורין" ולמעלה מכל גדר ענין החולי.

ה. אמנם ענינו של חודש אייר הוא בקצה השני — הן בגשמיות, שאז מתחיל זמן של התגברות הטבע, היינו לא רק שאינו זמן של "נסי נסים", אלא אדרבה — זמן של התגברות הטבע, כמו שרואים במוחש שאז הוא זמן צמיחת אילנות וכו', ונראה לעין כל כחות הטבע בתקפם וכו'; והן ברוחניות (כנ"ל), שאז הוא זמן התגברות היצר וצריכים כח מיוחד (החל מלימוד פרקי אבות) כדי להתגבר על היצר בו' (ומוכן, שהא בהא תליא, דלהיות שאז הוא זמן התגברות כח הטבע בעולם, הרי זה מביא להתגברות היצר וחמימות והתעוררות התאוות בו').

(32) ראה ירושלמי ר"ה (פ"א ה"ב) שחודש אייר נק' (ובקרא) "זיו" (מ"א ו, א) כי בו "זיוו של עולם הצמחים ניכרין והאילנות ניכרין". וראה גם ר"ה יא, א (הובא במפרשים למ"א שם).

ב' אייר

... חומר ע"ד אדמו"ר מהר"ש, נמצא בספר תולדות מהר"ש, הנמצא אצל כמה מאנ"ש ובספריות אשר באה"ק ת"ו. וידוע אשר כתב — בלשון החסידים ומסורת משפחתית — "רעצעפטין", כמוכן לטינית בסגנון רופאים וכו'. אף שפשיטא שלא למד באוניברסיטות וכיו"ב. וכן הי' בהספרי' שלו כמה ספרים בחכמת הרפואה ומהם גם שלא בלה"ק. . .

(ממכתב י"ט אד"ש, תשי"ט)

ב.

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה — מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים — עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?! . . . דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ותמיהה נוספת — שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים „עד מתי“ — ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר הי' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני"י ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר — בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות — למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם — ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון — להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש„יתעקשו“ שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה — כמ"שי „כי עם קשה עורף הוא (למעליותא, ולכן) וסלחת לעוננו ולחטאתנו

(1) תשא לד, ט.

(2) ראה שמ"ר ספמ"ב. הובא בת"א מג"א כג, סע"ב. לקרית בלק סז, ד.

ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולזרז עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ו"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"³.

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת אור ליום ועש"ק פ' שמיני, כ"ח ניסן תנש"א)

כ.א.

דעם כללות'דיקן אויפטו פון דעם היינטיקן יאָר — אויף וועלכן אידן גיבן דעם סימן און נאָמען „הי' תהא שנת נפלאות אראנו" — אַ יאָר אויסגעצייכנט דערמיט וואָס ער איז „פעט" און אָנגעפילט מיט נסים ונפלאות פון דעם אויבערשטן וואָס קומען פאָר לעיני כולם, (אויך) אַלס הכנה צו די נסים ונפלאות פון דער גאולה האמיתית והשלימה וועלכע קומט תיכף ומיד ממש, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" — ווי גערעדט און אונטערשטראַכן פיל מאָל במשך דעם יאָר.

* * *

דער שבת איז אויך די ספירה פון „מלכות שבגבורה", גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות, און שבת פ' שמיני . . . וואָס איז פאַרבונדן במיוחד מיט משיח צדקנו — דער „כנור של ימות המשיח" איז פון „שמונה נימין"² . . . ביז אַז דאָס ברענגט גלייך דעם ענין פון תשיעי און פון עשירי יהי' קדש — די שלימות פון עשרה בגאולה האמיתית והשלימה („עלי עשור"³), „כנור של עשרה נימין"⁴ (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ובהדגשה יתירה — מצד דעם וואָס גלייך בתחלת חודש אייר, בב' אייר, איז דער יום הולדת פון דעם רבי'ן מהר"ש, וידוע הוראתו ונתנית כח שלו בענין „מלכתחילה אַריבער" — וואָס ער איז דער דור הששי (פון דעם בעש"ט), חזקה בכפליים, און דערפון קומט מען דערנאָך צום דור השביעי, דור השמיני, ביז דורנו זה — דור

(1) מיכה ז, טו.

(2) ערכין יג, ב. וש"נ.

(3) תהלים צב, ד.

(4) אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח א' ע' תריז.

התשיעי (ג' פעמים ג' חזקה), וואָס ווערט די הכנה קרובה — בלי הפסק כלל — צו עשירי יהי' קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה באַקומט יעדערער נאָכמער כח פון אתפשטותא דמשה' שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובפרט אַז מ'האָט היינט געלייענט אין בית הכנסת שלו . . און פון דעם בית תפלה ווערט נמשך דער כח אויך מחוץ לבית זה, ביז בכל העולם כולו, אויך אין אַ פינה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, ביז אַז עס ווערט „ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים“, צוזאַמען מיט „מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו“,

— ווי עס ווערט נתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) — דער „מקבץ נדחי ישראל“ פון מדינה ההיא בלי הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען פריער אַז בכדי אַרויסגיין פון דאָרטן האָט מען געדאַרפט אַנקומען צו אַ יחוס מיוחד און אַ דרישה מיוחדת), און זיי קומען אַן אין ארץ ישראל, אויך אַן הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען בזמן לפני זה, כידוע ומפורסם) — וואָס דאָס איז צווישן די גילויים שלמעלה ממדידה והגבלה וואָס קומען פאַר נאָך בסוף זמן הגלות.

ובפשטות:

יעדער איד, אנשים נשים און אפילו טף, האָט די אחריות צו מוסיף זיין אין זיין עבודה צו ברענגען משיח צדקנו בפועל ממש!

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז עס האָט קיין אָרט ניט אַז אנשטאַט אליין טאָן זאָל מען זיך פאַרלאָזן אויף אַנדערע אָדער אַרויפלייגן די אַרבעט אויף אַנדערע — נאָר דאָס איז די עבודה פון כל אחד ואחת, יעדערער דאַרף אליין טאָן זיין עבודה „לשמש את

(5) זח"ג רעג, א. תקר"ז תס"ט. וראה תניא פמ"ד (סג, א).

(6) ישע' נ, ז.

(7) שם, ח.

קוני"ם (צוליב וועלכע „אני נבראתי"*) און ס'איז זיכער אַז ער האָט אויף דעם כחות (וואָרום „איני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

און אין וואָס באַשטייט די עבודה – איז דאָס אויך בפשטות: אין מוסיף זיין בתורה ובמצוות, אין לימוד התורה – נגלה דתורה און פנימיות התורה, און אין קיום המצוות בהידור . . וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה צו דער גאולה¹⁰ – „אחכה לו בכל יום שיבוא"י, ווי מ'זאָגט עס בכל יום בתפלה: „ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", און (בימי החול) – „את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". וכמדובר כמ"פ.

(משיחות ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר תנש"א)

(8) משנה וברייתא סוף קידושין.

(9) במדב"ר פ"ב, ג.

(10) בל' חז"ל – „צפית לישועה" (שבת לא, סע"א). וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א: „כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מחכה לביאתו כו"'. וראה לקר"ש חלק ל' ע' 3-182. וש"נ.

(11) נוסח „אני מאמין". וראה לקר"ש חכ"ג ע' 394.

ל ז כ ו ת

הרה"ת ר' שלום בן פריידא שיחי'

לרפואה שלימה וקרובה

לאויש"ט ובריאות

ובכל המצטרך